

ဟောင်းရဲ့ တဲ့

၅ နိုလေးစာစီချုပ်

အခန်း (၁)

“ဟိတ် ...”

“အမေ့ ...”

အစကတည်းက ကတိမ်းကပါးလေး ရှိနေရသည့် လက်ထဲက နှင်းဆီပန်းလေး ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ။

မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည့် ပန်းလေးကို နှမြောတသစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် ပထမဆုံး သတိထား ကြည့်လိုက်မိသည် က မည်းနက် ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်။

သခင်မ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဒီထက် အထက်ကို မော့မကြည့်ရသေးခင် မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သော မျက်နှာချောချောတစ်ခုက သခင်မ မျက်နှာရှေ့မှာ ပြုံးလို့ ...

ဦးလေးထူးရဲ့ မြေးလေးဆိုတာလည်း သိနေသည်။ ။

လက်တောက်သော မျက်ဝန်းလေးများကလည်း သူ့မျက်နှာမှာ သပ်ရိုက်ပစ်လိုက်သလို စူးစိုက်တွယ်ကပ် နေသည် မို့ မင်းမကိုဋ်က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်၏။

“မီးမီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သခင်မက မေးတာကို ဖြေဖို့ မစဉ်းစား။

ဒါ ဘိုးဘိုးရဲ့ သူဌေးလေး မင်းမကိုဋ်ဆိုတာလား ...

ငါ ပန်းခိုးခူးနေတာ သူ တွေသွားပြီ။

ငါ့ကို ခြံထဲမှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ နေခွင့် မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

ဒေါ်ယမင်းဆီ ငါပြန်သွားရတော့မယ် ...

သခင်မ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ မင်းမကိုဋ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးရှေ့မှာ ပဆစ်တုတ်လေး လက်အုပ်ချီ၏။

“သခင်မ ... နောက်ကို ပန်းမခူးတော့ပါဘူး ဦးဦးရယ် ... သခင်မကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့ နော် ... သခင်မ မပြန်ပါရစေနဲ့ ... ရှိကြီးခိုးပါတယ် ဦးဦးရယ် ...”

“ဟေ့ ... ဟာ ... မီးမီး ... ထစမ်း ...”

ကလေးမလေးကို မင်းမကိုဋ် အတင်းဆွဲထူသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ အတင်းကြီး ရှိခိုးနေရတာလဲကွ ... ဟော ... မျက်ရည်တွေ ကျပြန်ပြီ ...”

ဘိုးဘိုးက သခင်မကို မှာ ထားပါတယ် ... သူဌေး သဘောကျအောင် လိမ်လိမ်မာမာ နေရမယ်တဲ့ ... သူဌေးက မနေနဲ့ ဆိုရင် ပြန်ရမယ်တဲ့ ... သခင်မကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့ ဦးဦးရယ်နော် ... နောက်ကို သခင်မ ဘယ်တော့မှ ပန်းခိုးမခူးတော့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ် ...”

မင်းမကိုဋ်က ပြုတ်ကျနေသည့် နှင်းဆီပန်း အနီရဲရဲလေးကို ကော

က်ယူလိုက်သည်။ ။

ပန်းရိုးကို မရမက ကြိတ်ချိုးထားသည့်ပုံနှင့် နှင်းဆီပန်းအရိုးက ကျိုးကြေ၍ အရည်လေးတွေပင် စိုလို့ ...

မင်းမကိုဋ် ပန်းလေးကို သခင်မလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

“ရော့ ... ပန်း ဦးက မဆူပါဘူး ... ပြန်လည်း မပို့ဘူး ... မငိုနဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်”

တစ်နေကုန် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးဆော့ထား၍ ကြေးညောင်မကင်းသည့် လက်နှင့်ပွတ်တော့ မျက်ရည်တွေမှာ မည်းညစ်ညစ် အရောင်ပြောင်းလျက် ပါးပြင်မို့မို့လေးမှာ ညစ်ပေသွားလေသည်။ ။

မင်းမကိုဋ် မျက်နှာကို တမင် ရှုံ့မဲ့ပစ်ကာ ...

“ညစ်ပတ်ကုန်ပြီကွာ ... ရွံစရာကြီး အဲဒီလို ညစ်ပတ်တာ ဦး မကြိုက်ဘူး ...”

“ဟုတ် ... သခင်မ နောက် မညစ်ပတ်အောင် နေပါ့မယ်”

“မီးမီးနာမည် သခင်မတဲ့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ အနက်ရောင် လုံးဝမရှိဘဲ ရွှေရောင်လက်၍ ခပ်ညိုညိုလေးသာ မှောင်နေသည့် ဆံပင်တိုတိုလေးတွေက မျက်နှာပေါ်သို့ အိခနဲ ပြိုဆင်းလာသည်။ ။

သခင်မက ဖြစ်သလိုပဲ မျက်နှာလေးကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကို မပြန်ချင်တာလဲ ...”

“ဒေါ်ယမင်းက ခဏခဏ ရိုက်တယ် ... ဦးဦးက နေ့တိုင်း အရက်ဝ

ယ်ခိုင်းတယ် ... ပြီးတော့ သခင်မကို နောက်နှစ်ကျ ကျောင်းထား မပေး
တော့ဘူးတဲ့ ... ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ဘယ်တော့မှ ဝအောင်မကျွေးဘူး
... ကျောင်းမှာ လည်း သူများ တွေလို သခင်မ ဘယ်တော့မှ မုန့်မစားရ
ဘူး ... ပြီးတော့”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ”

ပြီးတော့ ပေါင်းများစွာနှင့် မဆုံးနိုင်သော ဝါကျများကို သခင်မက မ
တားမချင်း ဆက်ပြောနေတော့မည်မှာ သေချာသည်။ ။

ရွှေဝါရောင် ဆံပင်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွတို့ ထိ၍ မင်းမကို၌ ထရပ်လို
က်သည်။ ။

“လာ ... သွားမယ် ...”

“ဘယ်ကိုလဲ ... ဟင် ...”

“ဘိုးဘိုးဆီကိုလေ”

ဘဘရဲ့ သူဌေးဦးဦးက ချောလိုက်တာဟု တွေး၍ သခင်မ မော့ငေး
နေမိသေးသည်။ ။

ဘဘတို့ ဒေါ်ယမင်းရဲ့ ယောက်ျား ဦးဦးစိုးအောင်တို့ ထက်
အများကြီး ပိုရှည်သော အရပ်ကြီးနှင့် ကျစ်လျားသော ကိုယ်လုံးက ကြ
ည့်ကောင်းလှပေသည်။ ။

လှိုင်းတွန့်ရေးရေး ထင်းသော ဆံပင်ထူနက်သည် ၊ မျက်ခုံးနီမြန်း၍
ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလိုက်လျှင် လွန်စွာ ချောမောသော
မျက်နှာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်သည်။ ။

သုံးတန်းသာ ရှိသေးသော သခင်မ မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ပထမဆုံး စွဲ

ထင်ခဲ့သည့် ယောက်ျားသား တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သည် ဖြူစင်သော သန့်စင်နယ်မြေကို ဖြတ်သန်း၍ နီစွေးသော နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာထိ စူးနစ်သွားခဲ့ပြီကို သခင်မဆိုတဲ့ ကလေးလေးက ဘယ်လိုများ သရုပ်ခွဲနိုင်ခဲ့မှာလဲ ...!

ခု သခင်မ ပျော်သွားတာက ...

လွန်စွာ ချောမောသော သူဌေးကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးပေး ဆက်ဆံခြင်းတို့ ခံရတဲ့ ငါ ...

“သခင်မဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးလုံး ကားတိုက်ပြီး သေခဲ့ရတယ် ... သခင်မဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့ ညီမလေးယမင်းတို့ အိမ် မီးလောင်တယ် ... သခင်မကြောင့်ပဲ တောက်လျှောက် ဆင်းရဲမှုတွေ ဖြစ်ရတယ် ... ဒီအစွဲအလမ်းတွေနဲ့ မြေးတူမလည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ မပစ်ရက်ဘူး ... ဒါနဲ့ ပဲ မကြည်ဖြူ၊ ငြူမှုတွေထဲမှာ ဒီကလေးကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ...”

ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်၍ မင်းမကိုဋ်က နားထောင်နေသည်။ ။

“ဘဘကလည်း ဘဘရဲ့ အဖေနဲ့ အတူ ငယ်ငယ်က ဒီပါလာ ပြီးကတည်းက သခင်မကြီးဆီမှာ အမှုထမ်းလာခဲ့တာ ... ဒီနေ့ထိ ဘယ်မွေးချင်း ဘယ်မောင်နှမဆီမှ လည်း မပြန်ခဲ့ဘူး ... ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ လည်း မသိခဲ့ဘူး ... သူတို့ ကိုယ်တိုင် မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး လိုက်လာတော့မှ ဒီအဖြစ်တွေကို သိရတာပါ”

ဦးဘထူးက ဖအေနဲ့ မအေ ကွဲကြကွာကြ ဖြစ်ကတည်းက ဖအေနဲ့ အတူ “သစ္စာနံ” စံအိမ်ကြီးကို လိုက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

အမေနဲ့ ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေအကြောင်း အားလုံးမှေ့ထားခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မင်းမကိုဋ်တို့ မောင်နှမကို သားသမီးသဖွယ် ထိန်းကျောင်း ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ ။

ဖအေလိုပဲ သစ္စာရှိ လူယုံကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

“ဒေါ်ယမင်းဆိုတာ ကလေးနဲ့ ဘာတော်လဲ ဘာ”

“ဘာတို့ မှာ မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိတယ် ... ယမင်းက ညီမအငယ်ဆုံး ... ဘာအောက် ညီတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ သူက ဘကြူးတဲ့ သခင်မက ဘကြူးရဲ့ သားက မွေးတဲ့ သမီးပေါ့”

“ဪ ...”

“ဒီကလေးကို ဘာက ... သခင်လေးတို့ ကို အကြောင်းမကြားဘဲ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကလေးလာပို့တဲ့ လူတွေလည်း မြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေကြပါသေးတယ် ... သခင်လေးတို့ က ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ဘာက ပြန်ထည့်လိုက်မှာ ပါ ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ... မယ်မယ်တို့ ရောက်လာရင်တော့ နည်းနည်း စကားပြောရလိမ့်မယ် ...”

မင်းမကိုဋ်က ဂျာကင်အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

ဦးဘထူးက မင်းမကိုဋ် ထပ်ပြောလာမည့် စကားကို စောင့်မျှော်နေသည်။ ။

သွေးဆိုသည့် သံယောဇဉ်နှင့် ရောက်လာကတည်းက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော သူ့ကို ဘာဟု တွင် တွင် ခေါ်ရင်း ဘာနဲ့ သမီးနေပါရစေဟု တတွတ်တွတ် ပူဆာခဲ့သော သခင်မလေးကို သူ ခေါ်ထားချင်သည့်

ဆန္ဒများ စွာ ရှိနေပါသည်။ ။

သို့သော် မင်းမကိုဋ်ကသာ ခေါင်းခါခဲ့မည်ဆိုလျှင် ...

“ကလေးကို ခေါ်လိုက်ပါဦး ဘာ ...”

ဦးဘထူး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်၍ ...

“သခင်မရေ ... လာဦး မြေး ...”

အသံလေးက အဝေးမှာ ...

ချက်ချင်း ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

အဖြူရောင် မဝီတော့သည့် ခပ်ညစ်ညစ် နွမ်းဖတ်ဖတ်ရှင်မီး အင်္ကျီ
လေးနှင့် ထဘီတိုတို စွန်တောင်ဆွဲလေးကို ရင်ဝထိ တက်ဝတ်ထားပုံက
ဖြစ်သလို ထိုးထိုးသိပ်သိပ်။

မင်းမကိုဋ်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးလေး ပြူးသွားကာ ...

“ခ ... ခဏလေးနော် ... ဘိုးဘိုး ...”

ဟု ဆို၍ လှစ်ခနဲ ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ ။

ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ဖျားလေးတွေမှာ ရေစိုစက်လက်နှင့် ...

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ ... ဒီမှာ လာထိုင်စမ်း ...”

ရေစိုလက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ထဘီနှင့် ဖြစ်သလို ပွတ်တိုက်နေရင်း
ဘာနဲ့ အတူ မင်းမကိုဋ်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

မနေ့က တွေ့တုန်းကအတိုင်း စူးလက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေက
လုံးဝရွံ့တွန့်ခြင်းမရှိဘဲ မင်းမကိုဋ်မျက်နှာပေါ်မှာ စူးနစ်လျက် ...

“သခင်မ ...”

“ရှင် ...”

မနေ့က မီးမီးဟု နွေးထွေးစွာခေါ်ခဲ့တဲ့ အသံကို သတိတရ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ ။

“သခင်လေး ... ဒီနာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့ ... ဘာလည်း သူ ဒီမှာ နေပြီရင် ဒီနာမည်ကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ...”

မင်းမကိုဋ်က လက်ကာသည်။ ။

“မလိုပါဘူး ... ဒါ သူ့နာမည်ပဲဟာ”

ပြော၍ သခင်မ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။

ဖြူလွန်း၍ နီမြန်းမြန်း ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာလေးက ရွှေဝါရောင် ဆံပင်လေးတွေ စီးမိုးထားသဖြင့် မြန်မာရုပ်ပင် ပျောက်နေတော့သည်။ ။

နှာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ နှင့် မျက်ခုံးသည် လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ညို့ညို့လေးသာရှိ၍ မည်းနက်ခြင်းမရှိ။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ပြာလဲ့လဲ့ ရွှန်းလက်နေသည့်တိုင် အနက်ရောင် အားနည်းလှသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သခင်မဟာ လွန်စွာ ချစ်စရာ ကောင်းနေပါ၏။

“ညည်း ဆံပင်တွေက ဆေးဆိုးထားတာလား ...”

“ရှင် ...”

သူ့ခေါင်းလေး သူ ပြန်အုပ်ကိုင်ကာ သခင်မက နားလည်ပုံမပေါ်။

“အဲဒီဆံပင်တွေကို ရွှေရောင်တွေ ဆိုးထားတာလားလို့ မေးတာ အလှပြင်ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့လေ ...”

“ဟင့်အင်း ... သခင်မကို ဒေါ်ယမင်းက မုန့်စားဖို့ တောင် ပိုက်ဆံမပေးဘူး ဦးရဲ့ ...”

“လက်တွေ ခုန ဘာလို့ ပြေးဆေးတာလဲ ...”

“အဲဒါ ... ဟို ...”

သခင်မက လက်ချောင်းလေးချင်း လိမ်ချိုးပွတ်ချေလျက် အဖြေတစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေသည်။ ။

မင်းမကိုဋ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဦးဘထူးက ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။

“မနက်က ဘိုးဘိုး ... နုတ်လို့ မပြီးသေးတဲ့ ပေါင်းပင်လေးတွေ လိုက်နုတ်နေတာပါ ... အဲဒါ ဦးဦးက လက်တွေပေရင် မကြိုက်လို့ ... ပြေးဆေးတာ ...”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ... ဆော့နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ...”

မင်းမကိုဋ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီး၍ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ။

“သုံးတန်း အောင်ပြီးပြီဆို ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အတန်းထဲမှာ အဆင့် ဘယ်လောက်ရှိလဲ ...”

“သုံးထိရဖူးတယ် ... လေး ငါး ခုနစ် တစ်ဆယ်တော့ ဘယ်တော့မှ မကျော်ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ရအောင် မကြိုးစားတာလဲ ...”

“သခင်မ တစ်ရအောင် ကြိုးစားပါတယ် ဦးရယ် ... အိမ်မှာ သခင်မ စာမရရင် ဘယ်သူမှ ပြမပေးဘူး ... ညဘက်ဆိုလည်း ဖယောင်းတိုင် ကုန်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး အစောကြီး အိပ်ရတာ”

မင်းမကိုဋ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဘိုးဘိုးနဲ့ အတူ နေချင်တယ်ဆိုရင် အတန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း တစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ် ... ယဉ်ကျေးရမယ် လိမ္မာရမယ် ... မလိမ်မညာရဘူး ... တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာတတ်ရမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးဆိုတာ ပိုပြီး စာရိတ္တကောင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

“ဘာ ...”

“ပြောပါ သခင်လေး ...”

“ကလေးကို ဘာပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါ ...”

ဦးဘထူး မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားသည်။ ။

“ကလေးလာပို့ကြတဲ့ လူတွေကို သုံးဖို့ စွဲဖို့ ငွေလေး ဘာလေး ပေးလိုက်ပြီး နောက်ထပ် ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ ထပ်မလာဖို့ အပြတ်ပြောလိုက်ပါ ...”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေးရယ် ... ဘာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဖျတ်ခနဲ ထပြေးသွားကာ ခြံထဲမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေလေသည်။ ။

လောလောဆယ် လူသားနှစ်ဦး၏ ဘဝကို ချမ်းမြေ့စေလိုက်နိုင်သဖြင့် မင်းမကိုဋ် ကျေနပ်သွားမိသည်။ ။

နောက်ပြဿနာ နောက်မှ ပဲ ရှင်းတော့မည်။

“သစ္စာနံ” စံအိမ်ကြီးထဲကနေ ဟောဒီ ရောင်စုံပန်းခင်းကြီးထဲမှာ ဦးဘထူးကိုခေါ်၍ သူလာနေခဲ့တာ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။

ခုဆို ရောင်စုံပန်းတွေလည်း ပွင့်နေပြီ ... ရနံ့တွေလည်း သင်းနေပြီ ..

ဒီလို အေးချမ်းမှုမျိုးထဲမှာ သူ အားလုံးကို မေ့ထားခဲ့သည် ။ ခြံထဲမှာ ဦးဘထူးက အိမ်တစ်လုံး သူက တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်မှန်ကာ အိမ်ကလေးနဲ့ သပ်သပ်တစ်လုံး။

သူမခေါ်ဘဲ ဦးဘထူးက အိမ်နားကိုပင် မသိခဲ့ပေ။

ညဘက်ဆို မင်းမကိုဋ်က ဦးဘထူးရဲ့ အိမ်ကလေးဆီ ရောက်လာ၍ အတူ စကားပြောဖြစ်တာမှ လွဲ၍ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည် ။

ဒါဟာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းခြင်းလို့ ယူဆလျက် မင်းမကိုဋ်က နှစ်သက်ခဲ့သည် ။

ခုတော့ လူသားသုံးဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အေးချမ်းဖို့ လား တိတ်ဆိတ်ဖို့ လား ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ

မနက်စောစော ခြံကိုပတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတော့ သူ့အိမ်လေးအနီးမှာ ပန်းပင်ကိုကွယ်၍ ဟိုဒီဒဲ၍ ချောင်းနေသော သခင်မကို မင်းမကိုဋ် နောက်ကနေ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

ထိုစဉ် သခင်မက ကိုယ်လေးနောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပုံက လေးလေးကန်ကန်။

မင်းမကိုဋ် ရှေ့ကိုရောက်လာမှ မျက်နှာလေး မော့လာလျက်။

“ဟင် ... ဦးက ဒီမှာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ညည်း ဘာချောင်းနေတာလဲ ...”

“သခင်မ ချောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဦးဦးကို ရှာတာပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ...”

“ဟို ...”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောရဲရတယ် မြဲစိစိဆို ဦးက မကြိုက်ဘူး။

“ဟုတ် ...”

သခင်မက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“သခင်မ ဦးကို မေးစရာ ရှိလို့ ပါ ...”

“မေး ...”

“ဒီခြံထဲမှာ ရှိတဲ့ ပန်းတွေ သခင်မ မခူးရဘူးလား ဟင်”

“ပန်းတွေ အားလုံး ညည်းက ခူးပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ ...”

“အားလုံး မခူးပါဘူး ဦးရဲ့ ... တစ်ခါတလေ ပန်ချင်ရင် ပြီးတော့ ကျောင်းသွားတဲ့ အခါ ဆရာမဖို့ သခင်မ ခူးသွားချင်တဲ့ အခါ”

မင်းမကိုဋ်က ပြုံး၍ ...

“အဲဒီတော့ ခူးပေါ့ ... အလကား ဆော့မပစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဦး ... တကယ်နော် ...”

သခင်မ ဝမ်းသာလွန်း၍ အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်တဲ့ စကားလေးကြောင့် မင်းမကိုဋ် မျက်နှာတင်းမာသွားသည် မြင်လျှင် သခင်မအပျော်လေးတွေ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပဲ ရပ်သွားရလေသည် ။

“သခင်မ ...”

“ရှင် ...”

“နောက်ကို ဦးနဲ့ စကားပြောရင် “တကယ်နော်” ဆိုတဲ့ အမေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ ...”

သခင်မ ခေါင်းလေးညိတ်၍ အသံမထွက်။

“အဲဒီလို မရေရာတဲ့ အမေးအဖြေတွေ ပါးစပ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မထည့်နဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး ...”

မင်းမကိုဋ် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ နှင့် အိမ်လေးပေါ် တောက်လျှောက် တက်သွားသည်။ ။

သခင်မ တွေတွေငေးငေးလေး ကြည့်နေရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

“ဟိတ် ... နေဦးလေ ...”

မင်းမကိုဋ် ချက်ချင်း သူ့နား ပြန်ရောက်လာကာ ...

“စကားပြောလို့ မပြတ်သေးရင် ဘယ်မှ မသွားရဘူး ... ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူက ဆူနေရင် ဆုံးမစကားပြောနေရင် ... ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်ပြီး နာခံရတယ် ... ပြောဆိုဆုံးမနေတုန်း ထထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ရိုင်းစိုင်းတာ စော်ကားတာ ...”

ကလေး နားလည် မလည်တာ မသိ။

မင်းမကိုဋ်က ဆက်တိုက် ပြောချပစ်လိုက်သည်။ ။

“သခင်မက ဦးထွက်သွားလို့ ပြောပြီးပြီ ထင်လို့ ပါ ...”

“နောက်ကို မှတ်ထား ... သွားတော့ဆိုမှ သွားရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ရော့ ... ဒါယူသွား ... ဘာဘကို နေ့လယ် ဒီခဏလာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက် ...

”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သခင်မက မင်းမကိုဋ်ပေးသည့် ပလတ်စတစ် အထုပ်လေးကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ယူ၍ ခြေစုံရပ်နေသည်။ ။

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“သွားတော့လေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဒီတော့မှ သူ့အမိန့်ကို စောင့်နေတာမှန်း သိကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်

။

“မင်းမကိုဋ် ပေးသည့်ငွေနှင့် ဒေါ်ယမင်းတို့ ဘက်က ကလေးကို လိုက်ပို့ကြသူတွေကိုလည်း ပေးလိုက်ပြီးပြီ။

သခင်မအတွက် လိုအပ်တဲ့ ကျောင်းစာအုပ်များ နှင့် လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ဝယ်ခဲ့ရသည်။ ။

“မြေး ... သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေနော် ... သခင်လေးက ညစ်ပတ်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး ... ပြီးတော့ စကားပြောရင် ဟိုတွေဒီတွေနဲ့ မဝေခနဲ့ ... စကားပြောမှားရင် သူက နှင်လွှတ်တတ်တယ် ... လိမ်ညာဖုံးကွယ်တာကို မကြိုက်ဘူး ...”

အဆုပ်လိုက်ပွင့်နေသည့် ယူဇနပန်းခိုင်လေးကို ချိုးယူ၍ ခုံတန်း

လေးမှာ ပြန်ထိုင်ကာ သခင်မ ဘိုးဘိုးပြောသမျှကို မမေ့အောင် ထပ်စဉ်း စားနေမိသည်။ ။

“မညစ်ပတ်ရဘူး”

“မညာရဘူး”

နဲ့ လုံးသ ဘေးနဲ့ နဲ့ လေး မှာ အထပ်ထပ် ရွတ်ကြည့်နေမိရင်း စူးနစ်စွဲမြဲသွားလေသည်။ ။

မင်းမကိုဋ်ဆိုသော ဘိုးဘိုးရဲ့ သခင်လေးဆိုသူသည် သခင်မကို စ တွေ့ခါစက မီးမီးဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးပါလျက်

ခု ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တော့တာလဲ ...

ဒါကိုပဲ မကြာခဏ တွေးနေ ဖြစ်၏။

“မြေးရေ ...”

“ရှင် ဘိုးဘိုး ... လာပါပြီ”

သခင်မ ဘိုးဘိုးဆီ ပြေးလာခဲ့သည်။ ။

“မြေးကို သခင်လေး ခေါ်နေတယ် ...”

“ဟုတ် ...”

သခင်မ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီးမှ ဘိုးဘိုးက လက်ကလေးကို ပြန်ဆွဲထား ကာ ...

“မြေး ... စကားကို လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့ နော် ... အရေးပေးတိုင်းလည်း ရောင့်မတက်ရဘူး ... ရိုရိုသေသေဆက်ဆံ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘိုးဘိုးရဲ့ ”

ဘိုးဘိုးသည် သခင်လေးဆိုသူအပေါ် လွန်စွာ ရိုသေလေးစားလျက်
သခင်မအပေါ် မလိုမလား ဖြစ်သွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်ကြီးနေပြန်သည်
။

သခင်မက လှေကားထစ်ကလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး
မှ တံခါးဝရောက်လျှင် ရပ် လိုက်လေသည်။ ။

“ဦးဦး ...”

“ဝင်ခဲ့ ချာတိတ် ...”

အသံကြားမှ သခင်မက ခပ်ရိုရိုလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

အိမ်လေးပေါ်မှာ အထဲမှာ တော့ မသိ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ တော့ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ရှိုးကွေ့စ် သေးသေးလေး
ပေါ်မှာ တီဗွီနှင့်အောက်စက်။

ဒီပြင် တခမ်းတနား ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါချေ။

သခင်မ ထင်ထားခဲ့တာက သခင်လေးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနေတဲ့ နေ
ရာဟာ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးတွေနှင့် တလက်
လက် တောက်နေသည့် နတ်ဘုံ နတ်နန်းလို ...

ဘာမှ လည်း မချမ်းသာဘဲနဲ့ ဒီဦးကို ဘိုးဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ သခင်
လေးလို့ ခေါ်ပါလိမ့်။

“ဟေ့ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ အဲဒီမှာ ထိုင် ...”

“ဟုတ် ...”

ကြိမ်ခင်းထားတဲ့ ကျွန်းကုလားထိုင်မှာ သူလည်း ထိုင်၍ သခင်မကို
ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့ ညည်း ဒီမှာ စာလာသင်ရမယ် ... ကျောင်းဖွင့်တဲ့ အချိန်မှာ သင်ခန်းစာအားလုံး ဘိုင်ဟတ်ဖြစ်နေရမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒီကိုလာရင် အစားအသောက်တွေ စားပြီကာစ လာတာမျိုး မလုပ်ရဘူး ... နေ့လယ်စာစားပြီး အိပ် ရေချိုးသန့်စင်ပြီးမှ လာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးရဘူး ... မိတ်ကပ် မလိမ်းရဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“စာသင်ပြီးတာနဲ့ ဆော့လို့ ရပြီ ... ဆော့တဲ့ အချိန်မှာ ကြိုက်သလို ဆော့ ... ပြီးရင် ရေထပ်ချိုး လက်သည်းခြေသည်း လုံးဝ အရှည်မခံရဘူး ... ဆော့တဲ့ အချိန်ကလွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အမြဲ သန့်ရှင်းနေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“စိတ်ညစ်သွားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဘာ ...”

“သြော် ... မညစ်ပါဘူး ...”

သခင်မ ပျာပျာသလဲလေး ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ မင်းမကိုဋ်က ပြုံးသည် ။ ဒီကောင်မလေးကို စမြင်ကတည်းက သူ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့် နောင်မှာ ပြဿနာ တက်လာနိုင်စရာတွေ ရှိနေမှန်းသိရ

ကံနဲ့ လက်ခံခဲ့မိရုံမက အစစအရာရာ သူ တာဝန်ယူနေခဲ့မိသည်။ ။

ဦးဘထူးဟာ ကိုယ်က သေဆိုသေပြမယ့်သူ ...

သူ့ကို ကျော၍ ဘာမှ လုပ်ဝံ့မည့်သူ မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဇယားပေးခဲ့တာ ...

ကိုယ့်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ အဖိုးတန်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားစေချင်သည်။ ။

အားလုံးက ခိုက်တယ်ဆိုတဲ့ “သခင်မ”ဆိုသည့် နာမည်လေးကိုပဲ သဘောကျခဲ့သည်။ ။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့

ဒီကလေး ကောင်းစားအောင် သူ ဖန်ဆင်းပေးချင်သည်။ ။

“သခင်မ ...”

“ရှင် ...”

“ညည်းမှာ ပညာတစ်ခုပဲ အားကိုးစရာရှိတာ သိရဲ့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ပညာကို ဖိကြိုးစားရမယ် ... ဆရာဝန်ဆို ရိုးရိုးဆရာဝန် မဖြစ်ရဘူး ... အင်ဂျင်နီယာဆိုလည်း သာမန် အဆင့်လောက်နဲ့ မတင်းတိမ်ရဘူး ... ဘွဲ့တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူ ... နိုင်ငံခြားအဆင့်ထိ ကိုယ့်ရဲ့ သတင်းပေါက်နေရအောင် ကြိုးစားရမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မင်းမကိုဋ်က သခင်မကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။

“ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော မေးစရာရှိရင် မေး ... တုန့်
နေအောင် ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး ...”

ဒီတစ်ခါ ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောဘဲ သခင်မ နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက် လှူ
ဝံသွားတာကို မင်းမကိုဋ်က မြင်သည်။ ။

“ဘာပြောချင်လို့ လဲ ...”

“ဦးက သခင်မကို ဘာဖြစ်လို့ မီးမီးလို့ မခေါ်တော့တာလဲဟင်”

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

စဉ်းစားကြည့်တော့မှ စတွေ့တဲ့ နေ့က သူ “မီးမီး” လို့ ခေါ်ခဲ့မိတာကို
သတိရလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ မယ်မယ်တို့ မမတို့ မျက်နှာတွေ ပေါ်လာ၏။

“မီးမီးလို့ မခေါ်တာက ခေါ်လို့ မဖြစ်လို့ ... ဒါကို ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့
တော့ ...”

“နောက်ပြီး ...”

“ဆက်ပြော ...”

“သခင်မလေး ... ဦးကို ဦးဦးလို့ မခေါ်ချင်ဘူး ...”

မင်းမကိုဋ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဒေါ်ယမင်းရဲ့ ယောက်ျား ဦးဦးကလေး အရက်သမားကြီး သူ့ကိုလည်း
သခင်မ ဦးဦးလို့ ခေါ်ခဲ့ရတယ် ... ဦးဦးက အရက်လည်း မသောက်
ဘူး ... ဆိုးလည်း မဆိုးဘူး ... အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ခေါ်သလို မခေါ်ချင်
ဘူး ... သခင်မ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဟင်”

သခင်မက သတ္တိတော့ မသေးပါ။

ရင်ထဲရှိတာကို ပြောချရဲတဲ့ ကလေး။

မင်းမကိုဋ် နှုတ်ခမ်းစေ့၍ ပြုံးသည် ။

“ညည်းက ဘယ်လိုခေါ်ချင်လို့ လဲ ...”

“သခင်မ မခေါ်ရဲပါဘူး ...”

“အင်း ... နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့ ... ဒါ ပြဿနာ မရှိပါဘူး ... အခုပြန်တော့ စာအုပ်တွေ ခဲတံတွေ လွယ်အိတ်ထဲထည့် အဆင်သင့်ပြင်ထား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သခင်မက ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“သခင်မ သွားလို့ ရပြီလား ဟင် ...”

“ရပြီ ...”

မထင်မှတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားရသလိုပဲမို့ အုပ်ထိန်းသူဆိုတဲ့ ဟိတ်နှင့် ရုပ်ကို အလိုလို တင်းထားရပေမယ့် ကလေးချစ်တတ်တဲ့ ကိုယ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မော နောက်ပြောင်ချင်တာ ...

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်သေး ...

နေ့စဉ် နှစ်နာရီတိတိ စာသင်ရသည် ။

စာအုပ်ဖွင့်ပြီးဆိုတာနှင့် မီးနင်းဘယ်နှလုံးကို မိနစ်ဘယ်လောက်အတွင်း ရအောင်ကျက်ဆိုသည့် အမိန့် ...

သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို အချိန်ဘယ်လောက် အတွင်းဆိုသည့် သတ်မှတ်ချ

က် ...

မရလျှင် ရိုက်တာထက် ဆိုးသော မျက်လုံးစူးစူးကြီးနှင့် အံ့ကြိတ် ကြည့်တတ်သော မင်းမကိုဋ်ကို သခင်မ တုန်နေအောင် ကြောက်ရသည်။ ။

စာသင်ချိန်တိုင်း ချွေးပြန်ရင်း စာတွေလည်း ရပါသည်။ ။

ရှူးရှူးပါချင်တဲ့ အထိ ကြောက်လိုက်ရတာလည်း ခဲတံကိုင်တဲ့ လက်ကလေးတွေမှာ ချွေးတွေရွဲလို့ ...

“ဟေ့ ... အသံထွက် မှားနေတယ်လေ ... help ကိုဟက်လို့ မထွတ်ရဘူး ... အယ်လ်သံရော အက်ဖ်သံပါ ပါအောင် ဆိုရတယ် ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ...”

သခင်မက သူ့ပါးစပ်ကို ကြည့်ရသည်။ ။

“လိုက်ဆို ... ဟလ်ဖ် ...”

“ဟလ်ဖ် ...”

“အဲဒီအတိုင်းဆို ပါးစပ်ကြီးပြဲပြီး ထင်ရာစွတ်အော် မနေနဲ့ ”

မင်းမကိုဋ်က စီးကရက်လက်ကြားညှပ်၍ အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ။

“ဟာ ညည်းနောက်မှာ ခြင်တွေ ဝိုင်းလို့ ပါလား”

ကြာလှပေါ့ ...

သခင်မ ဖျန်းခနဲ လှည့်ရိုက်၍ ကုတ်လိုက် စာရေးလိုက်။

“ခြေထောက်နားမှာ လည်း ခြင်တွေ ... ညည်းက ဘောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ထားတာကိုး ... ခြေထောက် အပေါ်မြှောက်ထားစမ်း ...”

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အချိန်ပြည့်နေသည့် သူက ပြဿနာမရှိ။

မင်းမကိုဋ်က သခင်မခြေထောက်နားမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြင်ဆေး
ခွေထွန်းသည်။

“နောက်နေ့ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်လာခဲ့ ကြားလား ...”

“သခင်မမှာ ဘောင်းဘီရှည်မှ မရှိတာ ... စကတ်တွေပဲရှိတာ အဲ ...
ဟို ထဘီတော့ရှိတယ် ...”

“ထဘီကြီး မဝတ်ရဘူး ... ကလေးပဲ ရှိသေးတာ ... ထဘီကြီးနဲ့ ကြ
ည့်မကောင်းဘူး ... ဘိုးဘိုးကို ပြောလိုက် ... ဘောင်းဘီရှည် ဝယ်ပေးပါ
လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ခြင်ဆေးခွေထွန်းပြီး မင်းမကိုဋ်က ကုလားထိုင်မှာ လာထိုင်သည်။ ။
ပြီးတော့ ချွေးလေးတွေစို့နေသည့် သခင်မ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ .
..

“ညည်း သနပ်ခါး လိမ်းထားတာလည်း ပါးကွက်တစ်လုံးက
အပေါ်မှာ တစ်လုံးက နားရွက်အောက် ပါးချိတ်နားမှာ ... ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်လည်း မရှိပါလား ...”

လှတာ မလှတာကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘဲ မင်းမကိုဋ်က နေရာတ
ကာ စည်းကမ်းပေတံနဲ့ တိုင်းယူတတ်တဲ့ သူ။

“သခင်မ မှန်မကြည့်ဘဲ လိမ်းရလို့ ပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မှန်မကြည့်တာလဲ ...”

“မရှိလို့ ...”

“ဘာလို့ မရှိတာလဲ ... ဘာ ဝယ်မပေးဘူးလား”

ကျန်တာအားလုံး ဝယ်ပေးတယ် ... မှန်ကို မေ့လာလို့ တဲ့ ...”

မင်းမကိုဋ် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အခန်းထဲ ထဝင်သွားသည်။ ။

ပြန်ထွတ်လာတော့ ကော်ပြားလေးတစ်ချပ် ကိုင်လာ၏။

“ဒီမှာ မှန် ...”

ဟုတ်ပါရဲ့ ကော်ပြားလေးမဟုတ်ဘဲ အသည်းပုံ နှစ်ချပ်တွဲ မှန်လေးတစ်ချပ်။

ဒါကို မင်းမကိုဋ်က ဖျတ်ခနဲ ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

“အမလေး ...”

ရင်ချင်းကပ်လျက် အသည်းလေးနှစ်ခုကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေမိဆဲ ...

ရက်စက်စွာ ချိုးပစ်လိုက်သည် မို့ သခင်မ မထိန်းနိုင်ဘဲ လန့်အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

“ရော့ ... ဒီမှာ လည်း ဒီမှန်တစ်ချပ်ပဲရှိတာ ... ဒေါက်ပါတဲ့ အခြမ်းကို ညည်းယူသွား ...”

“ဦးက ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်မှာ လဲ ဟင် ...”

“မဝယ်ဖြစ်သေးခင် ဒါလေးနဲ့ ပဲ ဖြစ်သလိုပေါ့ ...”

သခင်မ မှန်လေးကိုကြည့်၍ နှမြောတသစွာ လက်ကလေးနှင့် မှတ်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အသည်းပုံမှန်လေး တစ်ချပ်ပေမယ့် သေတ္တာ
လေးကို နှစ်ချပ်ဆွဲဖွင့်လိုက်မှ မှန်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကျက်သရေ ရုပ်ကတော့ ပျက်သွားပါပြီ။

ပေးမယ့်ပေးလည်း အသည်းလေးနှစ်ခုကို အကောင်းတိုင်း ပေးပါ
တော့လား ...

ကလေးပီပီ အလှလေးပျက်သွားတာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ တင်မို့
ခံစားလို့ မဆုံးနိုင် ...

* * *